

A hit virágai.

Imák a nők számára.

(Áldozó csütörtöki ima.)

XXXIII.

Szent örömmérséssel tekintek a magasságra, hol *fényes felhők* lebegnek, melyeknek kárpitjain keresztül hatol hitem szárnyalása, hogy *megnyilatkozott egetet láthassak* a mai napon.

Buzgó imára kulesolom össze kezeimet és áldó imát rebegnek ajkaim, hogy téged áldjalak örök jószág és örök szeretet Istene ama végtelen kegyelmért, a melyet e mai napon *bizonyossá tettél a Jézus megdicsőítettésében.*

Oh édes Istenem! minő magasztos emlékek, minő szentlátományok merülnek, rajzolódnak le lelkem előtt e magasztos emlékünnepen. Mintha hitem szikla csucsán, magaslatán, az *Olajfák-hegyén* állanék a szerető tanítványokkal. Fényes felhők diessugaraiban ott látom hitünk fejedelmét, az Ur Jézus Krisztust a *jól végzett munka szellemfényében ragyogni.* Karjait áldólag terjeszti szét, ajkain szelid szózatok zendülnek: „légy hiv mind halálig s neked adom az életnek koronáját. Én vagyok az örökélet, az igazság, a ki énbennem hiszen, ha meghal is él az. Ne féljete azoktól, kik a testet ölik meg: a lélek halhatatlan. Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. A hol én vagyok, ti is velem lesztek és többé sem élet, sem halál soha el nem szakít tőletek.“

Aztán mintha angyalok szárnyai csattognának s a szelleméletre dicsőült Jézust vinnék, emelnék, ragadnák a fényes felhőkön keresztül a menyország *királyi székéig.* És vágyó lelkem előtt kitárul a menny s mint amaz első vértanu, a magasztos hit szent örömevel kiáltok fel: *látok, látok megnyilatkozott egetet és látom az ember ur*

Jézus Krisztust az Isten jobbjára dicsőségére felmagasztalva. Oh hála néked édes Istenem, hogy *hitem magasztalásáról* kitárt egeidet nekem is látnom engedéd. Oh hála néked, hogy megmutattad *ama fényes felhőt, mely összeköti a Jézus szenvedéseit a dicsőség királyi székével.* Csudálatosok a te utaid uram! és a te gondviselésed szeretete gyakorta megfoghatatlan. Méltatlan fájdalom keserű könnyecsepeiből szűröd le üdvösségünk édes italát. Kiállott szenvedések tövissei közt fakasztod a boldogság virágait.

Küzdelmek, nyomorúságaink, epekedő vágyaink esalódásainak kinjaiból esodálatosan szövöd, alkotod az örök dicsőség koronáját a mi számunkra.

Ime az a *fényes felhő*, melynek sugáiraiban emelkedett a Megváltó a megdicsőített királyi székébe, megszegyenítve győz meg engemet, hogy minden te cselekedeteid: igazság, jóság és bölcsesség.

A kiket te szeretsz: megdorgáloed azokat. Szenvadások tűzében tisztitod meg a *jellemet* a földi szenvedések reá tapadt szennyétől. Kopár sivatagokon, éhség és szomjúságokkal epesztve, ellenségekkel harcizva vezérelsz a boldogság Kanahánjába. Méltatlan bántalmakkal tanítasz meg a türelemre. Rút hálátlanságokkal gyötörtetve érleled meg a jó cselekedetek gyümölcseit. Rosszakarátú ellenségek durvaságaival fejtod ki az igaz szeretet virágait. Inség és nyomor gyászos éjjeléből ragyogtatod fel a tiszta erkölcs és erény fényes esillagát. Vérpad, máglya és kereszt rettenetes kinjain keresztül küzdve nyitod meg a szent eszmék harcizosa előtt a halhatatlanság esarnokát.

És ez így a legjobb, a hogy a te szereteted intézi!

Hiszem a jellem akkor igazán tiszta, ha megpróbáltatják, mint az arany a tűz által.

Az ígért földje, csak akkor lesz édes otthonná, ha a nélkülözések sivatag pusztáján keresztül küzdve jutunk ahhoz. A türelem csak akkor valódi, ha a megpróbáltatások napjaiban kétségbe nem esett. A jó cselekedet csak akkor édes gyümölcs, ha hálátlanokkal szembe is gyakoroltatik. A szeretet csak akkor mennyei, ha ellenségeinek is megbocsátni tud. Az erény és erkölcs csak akkor igazán égi fényű, ha az inség éjszakájában is ragyog. A szent elvek embere csak akkor lehet igazán példa-adó, ha elveiért meghalni is tudott.

Oh édes Istenem! csak most látom szent intéskedésed bölcsességét, csak most, midőn *ama fényes felhők* a Jézus egész életét a *jászolbölcsőtől az örök dicsőség királyi székéig felmutatják.* Csak

most értem esodálatos intézkedéseidet a Jézus életében : a félreismérést, a keserü poharat, a megostoroztatást, a tövis koszorut, a Golgota kinszenvedéseit, most midőn *hitem magaslátán* azok a fényes felhők engem is körül vesznek s hitem látomásait *a meggyőződés* boldogító *valóságává* változtatják.

Oh édes Istenem! add nekem az én Megváltó Jézusom erős hitét, hogy halálom órájáig te benned bizó engedelmes gyermeked lehessenek. Add, hogy a hitben megerősödhessenem, megigazulhassak, újjá születhessem, tudván, hogy *az igaz ember hitből él*. Hitem szemivel szüntelen láthassam azokat a fényes felhőket — a hűség jutalmát, az erény diadalát, a tiszta erkölcsök boldogító mennyei fényét, melyek intenek, hívogatnak, hogy én is a menyország lakója legyek.

Jézus élete, kijelentése, utmutatásai legyenek vezérlő csillagaim, hogy az élet örömei és fájdalmai között, a te gondviselésed akaratja szerint, a földiség porától megtisztulva : a fényes felhők engem is egeidbe emelhessenek s ott jótetteim édes emléke, a többi angyalok Istent dicsérő himnusával olvadjanak össze; mert hiszem oh Isten, hogy a legszebb ima a jótettek boldogságától repeső szív dobogása, melyet a menyország lakói is legörömelebb, legédesebb élvezettel hallgatnak.

Oh add édes Istenem, hogy lényemmé legyen a Jézus igaz hite, hogy ezzel *a szárnyas imával* megközelithessem végtelen tökéletességedet s *vágyódó lelkem a végtelenben úgy, mint e vak csillagon a megfoghatatlan ellentéteket kiegyenlítve* víthassa s az örök harmóniát feltalálhassa s gondviseléseden megnyughasson. Amen.

RÉDIGER GÉZA.

A megigazulás.

III.

Kálvin János felfogása egészen különbözik mind a katolikus, mind az evangélikus felfogástól. Szerinte csak az lehet igaz, a kit Isten erre előre kiválasztott. E helyen idézem az ő felfogását.

„Isten a maga áldását nem egyenlő mértékben osztotta sem az embereknek, sem más lényeknek. Panaszolkodhatnak-e a kutyák, ökrök és szamarak, hogy Isten őket nem embereknek **teremtette** (Institut. III. 22, 1.) s ezen intézkedésében csak **saját tetszése** volt az irányadó. Öröktől fogva elvégezte az embernek bünbeesését, mert ezt a maga dicsőítésére jónak **látta**, ezzel kapcsolatban azt is elvégezte, hogy az elesett emberek közül némelyeket az örökéletre kiválaszt, másokat ellenben az örök kárhozatnak enged át **zsákmányul** és Istennek **ezen örök végzését** az ember meg nem változtathatja. Az **üdv elnyerésében** az el nem választott nem lehet munkás, az **elválasztott** pedig azt el nem vesztheti. És ez nem igazságtalanság; mert az eset következtében az egész emberiség kárhozatot érdemelt. Midőn tehát Isten némelyeket kegyelmébe vesz, ez által jóságát bizonyítja be, a többiek ellenben igazságosságát gyakorolja! A bűnös hiába **mentegeti magát** azzal, hogy ő Isten akaratát teljesítette, mert a bűnösben meg volt a gonosz szándék, melyet azonban Isten jóra fordít. Hogy miként állhat meg egymás mellett ezen két ellentétesnek látszó vélemény, azt ne kutassuk, mert Isten bölcsességének mélységébe úgy sem hatolhatunk be; elég példát szolgáltatnak erre Jób könyve és a próféták iratai. Az elválasztás tanából bármily rettenetesnek és igazságtalannak tessék is, nem következik, hogy az ember erkölcsileg közönyössé, érzéketlenné legyen, vagy éppen kétségbe essék, mert az, ki az elővégzésre és elválasztásra hívő lélekkel gondol, az önzéstől, a kevélységtől tartózkodik és